

MRF 2022.275

Østre Landsrets kendelse 15. december 2022, 11. afd., sag BS-30158/2022
(Ole Dybdahl, Ane Røddik Christensen og Louise Pansa Lauemøller (kst.))

TDC Net A/S (adv. Søren Christian Christensen) mod Transportministeriet (adv. Kim Christian Højmark)

Søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6, fandt ikke anvendelse på Transportministeriets afgørelse om, at der ikke var hjemmel i vejlovens § 133 til, at ministeriet kunne tage stilling til en indklaget tvist. Udtalt, at en begrænsning i adgangen til domstolsprøvelse må forudsætte klar lovhjemmel.

Som led i gennemførelsen af byudviklingsprojektet Høje-Taastrup C var det nødvendigt at omlægge en række forsyningsledninger beliggende i et eksisterende vejareal, der som følge af projektet skulle nedlægges. Under en række møder i 2016-18, hvor bl.a. forsyningselskaberne og ansatte i Høje-Taastrup Kommune deltog, opstod der uenighed om, hvem der skulle bære omkostningerne ved ledningsarbejderne. I september 2018 indgav et af forsyningselskaberne, TDC, en klage til Transportministeriet med henvisning til vejlovens § 133, stk. 2, hvorefter tvister mellem en kommunal vejmyndighed og et forsyningselskab om ledninger i vejareal afgøres af transportministeren. Klagen var rettet mod Høje-Taastrup Kommune, hvilket TDC begrundede med, at kommunen som vejmyndighed i medfør af vejlovens § 77 havde anmodet TDC om at foretage ledningsomlægningerne. Heroverfor gjorde Høje-Taastrup Kommune for Transportministeriet gældende, at sagen ikke kunne behandles af ministeriet, idet der ikke forelå en tvist mellem TDC og kommunen. Kommunen henviste navnlig til, at byudviklingsprojektet, der nødvendiggjorde ledningsomlægningerne, blev gennemført af et arealudviklingselskab (Høje Taastrup C P/S), der er ejet af Høje-Taastrup Kommune, Danske Shoppingcentre P/S og et ejendomsselskab, og at betalingsspørgsmålet derfor alene var et anliggende mellem TDC og arealudviklingselskabet. Kommunen bestred endvidere, at kommunen havde krævet ledningsarbejder gennemført og betalt af TDC med henvisning til vejloven. Den 4. september 2019 traf Transportministeriet afgørelse om, at der ikke var hjemmel i vejlovens § 133 til, at ministeriet kunne tage stilling til tvisten, idet ministeriet fandt ikke at kunne tilsidesætte Høje-Taastrup Kommunes påstand om, at der var tale om et mellemværende mellem TDC og arealudviklingselskabet og dermed ikke en tvist omfattet af vejlovens § 133, stk. 2. TDC anlagde herefter den 26. marts 2021 sag mod

Høje-Taastrup Kommune og arealudviklingselskabet med principal påstand om, at kommunen skulle afholde omkostningerne til TDC's ledningsomlægninger, subsidiært at arealudviklingselskabet skulle afholde omkostningerne. Ved dom af 11. januar 2022 afviste Retten i Glostrup sagen for så vidt angik Høje-Taastrup Kommune. Ved kendelse af 15. august 2022 (**MRF 2022.179 Ø**) stadfæstede Østre Landsret dommen, idet TDC ikke havde opfyldt de processuelle betingelser for søgsmålet mod kommunen. Landsretten bemærkede bl.a., at TDC havde kunnet indbringe Transportministeriets afgørelse for domstolene inden for søgsmålsfristen på 6 måneder i vejlovens § 133, stk. 6, med henblik på en stillingtagen til, om kommunen i parternes tvist havde handlet som vejmyndighed. Parallelt med sagen mod kommunen og arealudviklingselskabet anlagde TDC den 19. januar 2022 sag mod Transportministeriet med påstand om, at ministeriets afgørelse af 4. september 2019 var ugyldig og skulle hjemvises til fornyet behandling. Transportministeriet påstod principalt afvisning, idet søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6, ikke var overholdt, hvilket byretten udskilte til særskilt behandling. Byretten lagde til grund, at søgsmålsfristen på 6 måneder ikke var overholdt ved TDC's sagsanlæg den 19. januar 2022, og at der ikke forelå undskyldige omstændigheder, hvorfor der ikke kunne ses bort fra fristen. Byretten afviste derfor sagen. TDC kærede dommen til landsretten, der udtalte, at efter vejlovens § 133, stk. 6, kan sager, der kan indbringes for transportministeren efter stk. 2, ikke indbringes for domstolene, før klageadgangen er udnyttet, og søgsmål skal være anlagt inden 6 måneder efter, at transportministerens afgørelse i tvisten er meddelt. Landsretten fandt, at ministeriets afgørelse ikke var en afgørelse i tvisten mellem en kommunal vejmyndighed og et forsyningselskab, der er omfattet af ordlyden i vejlovens § 133, stk. 6, 2. pkt., idet det af afgørelsen fremgik, at der ikke var

MRF 2022.275

hjemmel i vejlovens § 133 til, at ministeriet kunne tage stilling til tvisten. På den baggrund, og da en begrænsning i adgangen til domstolsprøvelse må forudsætte en klar lovhjemmel, kunne sagen ikke

afvises med henvisning til overskridelse af søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6, hvorfor landsretten ophævede byrettens dom og hjemviste sagen til fortsat behandling ved byretten.

Kommentar: Det er efterhånden ganske mange civile sager mod myndigheder, der bliver afgjort på lovfastsatte søgsmålsfrister, så sagen må afvises, hvor fra 2022 kan nævnes **MRF 2022.37 Ø**, **MRF 2022.41 Ø**, **MRF 2022.253 V** og **MRF 2022.269 Ø**, men det forudsætter naturligvis, at lovgiver har fastsat en sådan søgsmålsfrist i den pågældende lov. Derimod kan søgsmålsfristen ikke udstrækkes til strafferetligt ansvar, hvorfor **MRF 2022.177 Ø** må anses for en misforståelse – se hertil Trine Baumbach og Thomas Haugsted i Bryde Andersen m.fl. (red.), Festskrift til Peter Pagh, 2023, s. 105 ff. Det forekommer omvendt korrekt, at landsretten i denne sag fastslår, at bestemmelser om søgsmålsfrister ikke kan fortolkes udvidende, og at nærværende sag derfor ikke blev afvist.

KØBENHAVNS BYRET DOM

afsagt den 1. august 2022

Sag BS-2190/2022-KBH

TDC NET A/S
(advokat Søren Christian Christensen)

mod

Transportministeriet
(advokat Kim Christian Højmark)

Denne afgørelse er truffet af dommer Knud Erik Schmidt.

Sagens baggrund og parternes påstande

Denne sag er anlagt den 19. januar 2022.

Sagens materielle spørgsmål handler om, hvorvidt det kan lægges til grund, at anmodningen om omlægning af TDC NET A/S' ledninger i Blekinge Boulevard kom fra Høje-Taastrup Kommune eller fra et arealudviklingselskab, og om Transportministeriet i forlængelse heraf efter vejlovens § 133, stk. 2, har hjemmel til at behandle tvisten om, hvem der skal afholde omkostningerne forbundet med diverse ledningsomlægninger.

TDC NET A/S har nedlagt påstand om, at Transportministeriet skal anerkende, at afgørelsen af 4. september 2019 er ugyldig, og at sagen skal hjemvises til fornyet behandling i Transportministeriet.

Transportministeriet har nedlagt principal påstand om afvisning, idet søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6, ikke er overholdt, subsidiært om frifindelse.

Spørgsmålet om sagens afvisning er efter aftale mellem parterne udskilt til særskilt afgørelse på skriftligt grundlag.

Dommen indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a.

Kort om oplysningerne i sagen

Høje-Taastrup Kommune skulle gennemføre et byudviklingsprojekt i kommunen i et område, der ligger mellem Høje Taastrup Station og City2.

Byudviklingsprojektet skulle gennemføres af Arealudviklingsselskabet Høje Taastrup C P /S, som ifølge det oplyste er ejet af kommunen selv, Danske Shopping Centre og Ejendomsselskabet Norden II Invest. Selskabet blev ifølge det oplyste stiftet i februar 2018.

Projektet omfattede overordnet set udvikling af området med ca. 262.000 etagemeter til boliger, kontor og detailhandel m.v. og i den forbindelse foretagelse af byggemodning, etablering af ny infrastruktur samt etablering af park- og parkeringsarealer. Der var en række forsyningsledninger tilhørende forskellige forsyningselskaber, herunder TDC NET A/S, der blev berørt af projektet. Det har derfor været nødvendigt at gennemføre en række ledningsomlægninger for at gøre plads til de ønskede byggerier.

I en e-mail af 3. juli 2018 til Høje-Taastrup Kommune anførte TDC NET A/S blandt andet, at omkostningerne til ledningsomlægningerne foranlediget af projektet ikke skulle bæres af TDC NET A/S, og der blev forespurgt til muligheden for, at der blev stillet sikkerhed for omkostningerne, så ledningsomlægningerne kunne påbegyndes.

Ved e-mail af 28. september 2018 indbragte TDC NET A/S tvisten om betalings-spørgsmålet for Transportministeriet i medfør af vejlovens § 133, stk. 2. TDC NET A/S henviste til, at klagen var rettet mod Høje-Taastrup Kommune, der som vejmyndighed i medfør af vejlovens § 77 havde anmodet TDC NET A/S om at foretage ledningsomlægninger. Dette blev bestridt af Høje-Taastrup Kommune.

Den 4. september 2019 traf Transportministeriet afgørelse i sagen, og det fremgår af denne blandt andet:

"...

TDC gør på den ene side gældende, at Høje-Taastrup Kommune uretmæssigt har anvendt vejlovens § 77 til at anmode TDC om at flytte en ledning på TDCs regning, hvorimod Høje-Taastrup Kommune gør gældende, at vejlovens § 77 ikke er anvendt, og spørgsmålet om betaling i sidste ende er et mellemværende mellem TDC og Arealudviklingsselskabet.

Som det fremgår af vejlovens § 133, stk. 2, kan der kun behandles tvister mellem en kommunal vejmyndighed og et forsyningsselskab. Er det ikke tilfældet - som Høje-Taastrup Kommune gør gældende i nærværende sag - kan ministeriet ikke afgøre tvisten.

Såfremt der foreligger en afgørelse truffet af vejmyndigheden, jf. ordlyden af vejlovens § 133, stk. 4, vil der ikke være tvivl om, at spørgsmålet kan vurderes af ministeriet.

Om afgørelsesbegrebet har Folketingets Ombudsmand i en udtalelse fra 20184 bl.a. skrevet, at:

"Forvaltningsloven indeholder ikke en definition af afgørelsesbegrebet. Af forarbejderne til forvaltningsloven fremgår det imidlertid, at der med udtrykket "truffet afgørelse" sigtes til udfærdigelse af retsakter. Det vil sige udtalelser, der går ud på at fastsætte, hvad der er eller skal være ret i et foreliggende tilfælde.

[...]

Beslutninger, der overvejende er af retlig karakter og træffes ud fra et offentligt retsgrundlag, som fastsætter de berørte borgeres retsstilling, er afgørelser i lovens forstand. Det gælder navnlig beslutninger om, hvorvidt en person har ret til en ydelse, der i sig selv har karakter af faktisk forvaltningsvirksomhed. Bl.a. er en tilladelse til (eller afslag på) at tage ophold på en institution - f.eks. en daginstitution eller et plejehjem - en afgørelse efter forvaltningsloven.

Efter forvaltningsloven er det således kendetegnende for en afgørelse, at den på et offentligt retsgrundlag fastlægger, hvad der er eller skal være ret i et foreliggende tilfælde."

Af sagens materiale er der ikke nogen skriftlig afgørelse, hvorfor Transport- og Boligministeriet lægger til grund, at en sådan ikke foreligger.

Hvad der nærmere er blevet sagt på de afholdte møder, og om TDC med rette kan hævde, at der er truffet en mundtlig afgørelse, finder ministeriet ikke at kunne konkludere på baggrund af sagens oplysninger. Det vil i sidste ende være op til domstolene at vurdere.

At Høje-Taastrup Kommune tilsyneladende har haft vanskeligheder med at adskille sine roller som vejmyndighed, investor i et privatretligt selskab, sælger af et vejareal og repræsentant for Arealudviklingsselskabet, ændrer ikke ved, at Transport- og Boligministeriet ikke finder at kunne tilsidesætte Høje-Taastrup Kommunes påstand om, at der er tale om et mellemværende mellem TDC og Arealudviklingsselskabet, og dermed ikke en tvist mellem en kommunal vejmyndighed og en ledningsejer.

Derfor er det også ministeriets konklusion, at der ikke er hjemmel i vejlovens § 133 til, at ministeriet kan tage stilling til tvisten. Transport- og Boligministeriet afgørelse kan ikke påklages til en højere administrativ myndighed.

..."

Derefter anlagde TDC NET A/S sag ved Retten i Glostrup mod kommunen og arealudviklingsselskabet med det formål at få afgjort betalingstvisten, herunder at få klarlagt hvem der fremsatte anmodningen om ledningsomlægning.

Høje-Taastrup Kommune nedlagde påstand om afvisning under henvisning til at søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6, ikke var overholdt, og at kommunen således ikke kunne sagsøges.

Den 11. januar 2022 afviste Retten i Glostrup sagen for så vidt angår kommunen. Det fremgår af dommen blandt andet:

" ...

Retten's begrundelse og resultat

Spørgsmålet er i første række, om Transportministeriet (tidligere Transport- og Boligministeriet) har truffet en afgørelse i forvaltningsretlig forstand. Hvis dette er tilfældet, skal retten tage stilling til, om afgørelsen er omfattet af søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6, og om retten bør se bort fra fristoverskridelsen og behandle sagen alligevel på grund af ministeriets manglende vejledning om domstolsprøvelse. Endelig foreligger der stillingtagen til anmodningen om berøttelse af sagen.

Forvaltningsretlig afgørelse

I Transportministeriets vurdering af 4. september 2019 har ministeriet taget stilling til, at der ikke var grundlag for at tilsidesætte Høje-Taastrup Kommunes påstand om, at der ikke var tale om et mellemværende mellem TDC og Arealudviklingsselskabet, og dermed ikke en tvist mellem en kommunal vejmyndighed og en ledningsejer. På denne baggrund konkluderes det, at der ikke er hjemmel i vejlovens § 133 til, at ministeriet kan tage stilling til tvisten, hvorfor sagen afvises.

Efter indholdet af brevet af 4. september 2019 finder retten, at Transportministeriets stillingtagen udgør en forvaltningsretlig afgørelse. Brevets form og det forhold, at det ikke eksplicit nævnes, at der er tale om en forvaltningsretlig afgørelse eller gives vejledning om domstolsprøvelse, ændrer ikke herpå.

Søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6

TDC har gjort gældende, at der ikke er truffet en afgørelse efter vejlovens § 133, stk. 2, hvorfor søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6, ikke finder anvendelse. Af vejlovens § 133, stk. 2, fremgår, at tvister mellem en kommunal vejmyndighed og et forsyningselskab om ledninger i og over vejareal, jf. vejlovens §§ 73, 77 og 78, afgøres af transportministeren.

Af vejlovens § 133, stk. 6, fremgår, at sager, der kan indbringes for transportministeren efter stk. 1 og 2, ikke kan indbringes for domstolene, før klageadgangen efter stk. 1 og 2, er udnyttet. Søgsmålet skal være anlagt 6 måneder efter, at transportministerens afgørelse i tvisten er meddelt.

Retten finder, at bestemmelserne i vejlovens § 133, stk. 2 og 6, må forstås således, at udnyttelse af klageadgangen til transportministeren er en betingelse for at indbringe sagen for domstolene. Såfremt TDC var uenig i ministeriets afvisningsafgørelsen af 4. september 2019, kunne sagen inden for 6 måneder efter ministeriets afgørelse være indbragt for domstolene med påstand om, at sagen skulle hjemvises til realitetsbehandling i ministeriet.

TDC har ikke indbragt Transportministeriets afgørelse for retten, og TDC har derfor ikke opfyldt de processuelle betingelser for at indlede et søgsmål, som forudsættes i vejlovens § 133, stk. 2 og stk. 6, når der foreligger en tvist mellem en kommunal vejmyndighed og et forsyningsselskab om ledninger i og over vejareal. Stillingtagen til, om søgsmålsfristen i § 133, stk. 6, er overskredet, bør derfor rettelig behandles i en sag anlagt mod Transportministeriet.

Af samme årsag kan retten ikke i nærværende sag, der er anlagt af TDC mod Høje-Taastrup Kommune, forholde sig til spørgsmålet om ministeriets manglende vejledning om domstolsprøvelse.

..."

Parternes synspunkter

TDC NET A/S har gjort følgende synspunkter gældende i de indleverede processkrifter og procedureindlæg:

" ...

3. ANBRINGENDER

Overordnet gøres det gældende, at afgørelsen af 4. september 2019 skal hjemvises til fornyet behandling i ministeriet, da det efter bevisførelsen og sagens omstændigheder står klart, at anmodningen om ledningsomlægning kom fra Høje Taastrup Kommune, og at tvisten således kan behandles af ministeriet efter vejlovens § 133, stk. 2.

HTK ejede arealet på tidspunktet for anmodningen om ledningsomlægning og var vejmyndighed for arealet, der var offentligt vejareal.

HTK formåede igennem møder mellem HTKs rådgiver og TDC NET at få TDC NET til at igangsætte ledningsomlægningerne, og kommunens ageren i denne periode må således være at betragte som en afgørelse om at påbyde ledningsomlægninger efter vejloven – uagtet at der ikke er meddelt TDC NET en egentlig afgørelse herom skriftligt.

Det er i øvrigt en helt sædvanlig fremgangsmåde ved projekter af denne karakter at der kommunikeres på møder og at aftaler indgås via mødereferater.

HTK skrev da også følgende i bemærkningerne til klagesagen af 2. januar 2019:

"...Anmodningen om at foretage ledningsflytninger er fremsat af Høje-Taastrup Kommune på et tidspunkt, hvor Arealudviklingsselskabet ikke var stiftet endnu..."

og videre

*"...Endelig bemærkes det i forhold til Vejdirektoratets spørgsmål til TDC om, hvorvidt flytningen af TDC's ledninger fra Blekinge Boulevard til Ny Blekinge Boulevard baserer sig på et aftalegrundlag, at der foreligger en ledningsprotokol udarbejdet af Rambøll, hvori de tekniske løsninger er nærmere beskrevet, og **protokollen danner således grundlag for udførelsen af nødvendige ledningsarbejder...**" (min fremhævelse)*

Den ledningsprotokol fra Rambøll, der henvises til i citatet, er dateret december 2017, jf. herved bilag 7. Det gøres gældende, at der senest på det tidspunkt er fremsat en anmodning om omlægning.

På den baggrund kan anmodningen om omlægning kun stamme fra HTK som vejmyndighed med hjemmel i vejlovens § 77, og ikke fra Arealudviklingsselskabet, der ingen retlig handleevne havde på tidspunktet for omlægningsanmodningen, såfremt den lå før 5. april 2018, og ingen hjemmel til at påbyde en sådan omlægning i form af ejerskab, da den uden tvivl lå før den 26. august 2019. Endelig skal det understreges, at HTK først med fuldmagtsaftalen, dateret den 23. august 2018, fik bemyndigelse af Arealudviklingsselskabet til at føre drøftelser og indgå aftaler med ledningsejerne, hvilket yderligere understreger, at HTK i hvert fald indtil dette tidspunkt alene kan have handlet på egne vegne som vejmyndighed i forhold til ledningsejerne.

Dertil kommer, at det ikke på noget tidspunkt før på mødet mellem TDC og HTK den 15. august 2018 var blevet kommunikeret til ledningsejerne, at det var Arealudviklingsselskabet, der fremsatte anmodningen. Dette på trods af gentagne opfordringer til HTK om at redegøre nærmere for betalingsspørgsmålet både ved mødet den 26. juni 2016 og igen i 2017.

Overfor andre ledningsejere har HTK ikke bestridt, at anmodningen om omlægning blev fremsat af kommunen. HTK fremsatte således skriftligt anmodning om ledningsomlægninger på samme projekt overfor VEKS den 18. januar 2018, jf. herved **bilag 11**.

Opsummerende gøres det således gældende, at anmodningen om ledningsomlægning blev fremsat af HTK, og at der således er en tvist mellem vejmyndigheden og en ledningsejer, der kan prøves af ministeriet efter vejlovens § 133, stk. 2, og at sagen således må hjemvises til fornyet behandling med henblik på afgørelse af denne tvist.

4. PROCESSUELLE BEMÆRKNINGER

Der henstilles til, at eventuelle formalitetsindsigelser om rettens behandling af sagen udskilles til særskilt afgørelse, såfremt Transportministeriet rejser sådanne indsigelser, hvilket Transportministeriet **opfordres (1)** til at tilkendegive, om man gør.

Om dette bemærkes dog allerede nu følgende.

4.1 Ingen søgsmålsfrist udspringer af afgørelsen af 4. september 2019

Som indledningsvist anført er det ikke TDC NET A/S' opfattelse, at ministeriet ved vurderingen af 4. september 2019 tog stilling til spørgsmålet om, hvem der skal bære udgifterne til de omhandlede ledningsomlægninger.

Det er denne tvist TDC NET har bedt ministeriet om at tage stilling til ved klagesagens indledning (jf. herved bilag 1).

Ministeriet anfører i punkt 4, der eksplicit er benævnt "*Ministeriets vurdering*", at det ikke på baggrund af sagens materiale – herunder særligt det forhold, at der ikke foreligger en skriftlig afgørelse fra kommunen - kan konkluderes entydigt, at det er kommunen, der har fremsat anmodningen om ledningsomlægning efter vejlovens § 77 – og at det dermed ikke kan udelukkes, at anmodningen blev fremsat af Arealudviklingselskabet.

Det er med andre ord bevisusikkerheden, der fører ministeriet til at konkludere, at det ikke på det foreliggende grundlag kan afgøres, om anmodningen er fremsat af kommunen eller af arealudviklingselskabet, og at det herefter ikke er klart, at der er hjemmel til at ministeriet kan træffe afgørelse i sagen efter vejlovens § 133, stk. 2, og ministeriet henviser derfor parterne til at den bevisusikkerhed nødvendigvis må prøves ved domstolene.

"...Af sagens materiale er der ikke nogen skriftlig afgørelse, hvorfor Transport- og Boligministeriet lægger til grund, at en sådan ikke foreligger. Hvad der nærmere er blevet sagt på de afholdte møder, og om TDC med rette kan hævde, at der er truffet en mundtlig afgørelse, finder ministeriet ikke at kunne konkludere på baggrund af sagens oplysninger. Det vil i sidste ende være op til domstolene at vurdere.

At Høje-Taastrup Kommune tilsyneladende har haft vanskeligheder med at adskille sine roller som vejmyndighed, investor i et privatretligt selskab, sælger af et vejareal og repræsentant for Arealudviklingselskabet, ændrer ikke ved, at Transport- og Boligministeriet ikke finder at kunne tilsidesætte Høje-Taastrup Kommunes påstand om, at der er tale om et mellemværende mellem TDC og Arealudviklingselskabet, og dermed ikke en tvist mellem en kommunal vejmyndighed og en ledningsejer.

Derfor er det også ministeriets konklusion, at der ikke er hjemmel i vejlovens § 133 til, at ministeriet kan tage stilling til tvisten..." (mine fremhævelser).

Ministeriet har lavet en vurdering af, at ministeriet ikke mente at kunne tage sagen under realitetsbehandling efter vejlovens § 133, stk. 2, da ministeriet ikke mente at kunne oplyse sagen tilstrækkeligt faktuel. Det må antages at skyldes den begrænsede mulighed for at foretage sagsoplysning særligt ved vidneafhøringer, når ministeriet henviser til "af sagens materiale" og "hvad der nærmere er blevet sagt på de afholdte møder" m.v.

Ministeriet træffer sine afgørelser på rent skriftligt grundlag og på baggrund af dokumentbevis, og er dermed på grund af procesformen afskåret fra at oplyse sagen nærmere ved f.eks. vidneafhøringer.

Når der således ikke er truffet en afgørelse, der materielt tager stilling til tvisten mellem HTK og TDC NET – forstået som uenigheden om, hvem der skal afholde omkostningerne til ledningsomlægningerne – gøres det gældende, at der ikke truffet en afgørelse efter vejlovens § 133, stk. 2, og det følger heraf, at søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6 ikke anvendelse på forholdet.

Der gælder herefter ikke nogen særlig frist for indbringelse af ministeriets afvisning af realitetsbehandling for domstolene – særligt ikke når henses til, at der ikke er givet vejledning herom i ministeriets vurdering af 4. september 2019.

Som det fremgår af bilag 1, præsenterer ministeriets vurdering af 4. september 2019 sig ikke som en afgørelse efter vejlovens § 133, stk. 2, hvilket efter god forvaltningsskik kræves af en afgørelse truffet efter en given lovhjemmel. Ministeriets vurdering indeholder heller ikke en vejledning om en frist indbringelse for domstolene, hvilket ikke alene kræves af god forvaltningsskik, men også er en lovfæstet forpligtelse for ministeriet efter forvaltningslovens § 26.

§ 26

Afgørelser, der kun kan indbringes for domstolene under iagttagelse af en lovbestemt frist for sagens anlæg, skal være ledsaget af oplysning herom.

Af forarbejderne til forvaltningslovens § 26 fremgår (uddrag):

"...Adgangen til at indbringe en forvaltningsafgørelse for domstolene er i almindelighed ikke undergivet nogen bestemt tidsmæssig begrænsning. På sagsområder, hvor der undtagelsesvis gælder en lovbestemt frist for sagens anlæg, vil manglende oplysning herom kunne medføre retstap for den, til hvem afgørelsen er rettet. I sådanne tilfælde bør afgørelsen derfor være ledsaget af oplysning om søgsmålsfristen...."

Efter at det stod klart, at domstolene kunne og ville afskære domstolsprøvelsen af betalingsspørgsmålet jf. bilag 3, anlagde TDC NET straks nærværende retssag med det formål i første omgang at bevise, at anmodningen om ledningsomlægningen de facto blev fremsat af kommunen – hvorefter en materiel prøvelse af betalingsspørgsmålet kan finde sted i ministeriet.

4.2 Realitetsbehandling på trods af fristoverskridelse

Skulle retten komme frem til, at søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6 finder anvendelse og er overskredet, gøres det gældende, at retten i så fald bør se bort fra fristoverskridelsen og lade sagen realitetsbehandle alligevel pga. de grove sagsbehandlingsfejl ministeriet i så fald har begået ved ikke at benævne afgørelsen en afgørelse efter vejlovens § 133, stk. 2 og ved ikke at vejlede om, at domstolsprøvelse af den trufne afgørelse var undergivet søgsmålsfristen i § 133, stk. 6.

Det er almindeligt antaget i den forvaltningsretlige litteratur, at netop denne type sagsbehandlingsfejl er udslagsgivende for at domstolene ser bort fra en fristoverskridelse og undergiver sagen realitetsbehandling.

...

4. SUPPLERENDE ANBRINGENDER

4.1 Indledende bemærkninger

Indledningsvist henvises i det hele til stævningens afsnit om processuelle bemærkninger, idet TDC allerede her har gjort en del bemærkninger omkring formalitetsspørgsmålet, og det fastholdes således at retten bør undergive sagen realitetsbehandling, da der ikke udspringer en søgsmålsfrist af den afgørelse, som sagsøgte traf den 19. september 2019 eller da søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6 må anses for suspenderet henset til sagsøgtes grove sagsbehandlingsfejl ved afgørelsen.

4.2 Ingen søgsmålsfrist udspringer af vurderingen af 19. september 2019

Sagsøgte gør gældende, at afgørelsen om ikke at tage sagen under behandling er truffet efter vejlovens § 133, stk. 2. Det er et ejendommeligt synspunkt, der bestrides al den stund, at ministeriet ved denne bestemmelse, netop er tillagt kompetence til at afgøre tvister i realiteten.

”Stk. 2. Tvister mellem en kommunal vejmyndighed og et forsyningsselskab om ledninger i og over vejareal, jf. §§ 73, 77 og 78, afgøres af transportministeren.

Når sagsøgte således ikke ved afgørelsen forholder sig i realiteten til en tvist mellem en vejmyndighed og et forsyningsselskab, er det vanskeligt at forstå, at sagsøgte mener at have truffet en afgørelse efter § 133, stk. 2 ved at afvise sagen fra behandling med henvisning til bevisusikkerheder.

Under alle omstændigheder kunne sagsøgte have gjort det klart for adressaterne af afgørelsen, at det var tilfældet, ved at henvise til denne hjemmel.

Det gjorde sagsøgte ikke – sagsøgte brugte i stedet formuleringen ”vurdering” om afgørelsen, og sagsøgte forsømte dertil at vejlede om søgsmålsfristen, som det nu står klart, at sagsøgte mente fandt anvendelse på forholdet.

Jeg henviser til bemærkningerne i stævningen om en sådan afgørelses manglende overensstemmelse med god forvaltningsskik og forvaltningslovens § 26. Det gøres sammenfattende gældende, at afgørelsen om ikke at undergive sagen realitetsbehandling er en almindelig forvaltningsretlig afgørelse, der ikke er undergivet nogen søgsmålsfrist, og at retten således skal realitetsbehandle sagen.

4.3 Realitetsbehandling på trods af fristoverskridelse

Skulle retten komme frem til at der gælder en søgsmålsfrist for afgørelsens indbringelse, gøres det gældende, at der bør bortses herfra.

Sagsøgte gør med svarskriftet gældende, at der ikke foreligger undskyldende omstændigheder, der kan begrunde, at der ses bort fra søgsmålsfristen, hvis den finder anvendelse på forholdet.

Det bestrides.

Det var netop de grove sagsbehandlingsfejl ved afgørelsen, som skabte en usikkerhed om den videre fremgangsmåde, hvilket førte til at TDC NET – i god tro – anlagde retssagen mod Høje Taastrup Kommune og Arealudviklingselskabet med henblik på at afklare den bevisusikkerhed som sagsøgte omtalte i sin afgørelse, jf. herved pkt. 3.1. Herunder var den manglende søgsmålsvejledning udslagsgivende for, at TDC NET afventede ledningsomlægningernes færdiggørelse og drøftelser med andre ledningsejere, før man skred til sagsanlæg.

Det gøres gældende, at havde afgørelsen benævnt sig som en afgørelse, herunder en afgørelse efter vejlovens § 133, stk. 2, eller havde den indeholdt sædvanlig søgsmålsvejledning, så havde TDC NET haft anledning til at agere indenfor denne frist.

Det gjorde afgørelsen imidlertid ikke – og det er netop de undskyldende omstændigheder, der bør føre til, at der bortses fra fristen, hvis den finder anvendelse.

Det bør ikke tillægges betydning heroverfor, at TDC NET først anlagde nærværende sag efter dommen fra Retten i Glostrup.

TDC NET har ingen interesse i overflødig procesførelse, og det antages heller ikke at være tilfældet for sagsøgte.

Det var derfor kun naturligt, at TDC NET afventede udfaldet af prøvelsen i den anlagte sag før man anlagde nærværende sag.

Det har dertil ikke haft nogen betydning for sagsøgte, at sagen først blev anlagt på dette tidspunkt, og der er intet beskyttelseshensyn at tage til ministeriet i forhold til muligheden for sagsoplysning, hvilket er det primære hensyn for søgsmålsfrister og for eventuel afskæring af muligheden for prøvelse af forvaltningsakter.

Sagens realitetsbehandling i ministeriet kræver udelukkende, at nærværende sag konkluderer, at anmodningen om ledningsomlægning faktisk kom fra Høje Taastrup Kommune – ministeriet anfører selv i afgørelsen, at havde der foreligget en skriftlig anmodning, så kunne ministeriet uden tvivl have behandlet sagen.

Realitetsbehandlingen i ministeriet - forstået som ministeriets fortolkning af anvendelsen af vejlovens § 77 på et projekt som det foreliggende – kræver ikke nærmere sagsoplysning end hvad der allerede fremgår af sagen, og længden af fristoverskridelsen har således ingen betydning for sagens mulighed for oplysning – den er allerede fuldt oplyst.

...

3. SUPPLERENDE ANBRINGENDER

3.1 Ad opfordring 1

Sagsøgte har med processkrift A tilkendegivet, at sagsøgte ikke anerkender præmissen for opfordringen, men har henvist til at der af afgørelsen fremgår, at denne er forberedt til Transportministeriets afgørelse og at afgørelsen ikke kan påklages til en højere administrativ myndighed.

Sagsøgte har ikke besvaret opfordringen – der er ikke redegjort for, hvorfor ministeriets afgørelse blev benævnt en "vurdering", og der er heller ikke redegjort for hvorfor sagsøgte – når sagsøgte i svarskriftets pkt. 4.1.1 så klart skriver, at man mener afgørelsen er truffet efter vejlovens § 133, stk. 2 – ikke nævner denne bestemmelse i konklusionen.

Opfordringen fastholdes.

Såfremt opfordringen ikke besvares, gøres gældende, at denne manglende redegørelse – og manglen på en ordentlig forklaring af dette - må tillægges processuel skadevirkning, således at det lægges til grund, at afgørelsen blot var en almindelig forvaltningsretlig afgørelse, og ikke en afgørelse truffet med hjemmel i vejlovens § 133, stk. 2.

3.2 Ad opfordring 2

Sagsøgte har ikke besvaret opfordringen, og synes at anlægge den betragtning, at sagsøgte ikke har nogen forpligtelse til at forklare indholdet af sin egen afgørelse.

Som adressat for denne må TDC NET have krav på at den afgørende myndighed redegør for indholdet af afgørelsen under en prøvelse af netop denne, og på den baggrund fastholdes opfordringen.

Såfremt sagsøgte ikke imødekommer opfordringen, gøres det gældende, at dette skal tillægges processuel skadevirkning, således at ministeriet ikke i afgørelsen med formuleringen "*det vil i sidste ende være op til domstolene at vurdere*" mente, at denne oplysning skulle finde sted i en retssag mellem TDC NET og ministeriet, men har konstateret at de faktuelle forhold må afklares i en retssag mellem de stridende parter, TDC NET, Høje Taastrup Kommune og Arealudviklingsselskabet.

3.3 Ad opfordring 3

Sagsøgte har ikke besvaret opfordringen, og synes at anlægge den betragtning, at sagsøgte ikke har nogen forpligtelse til at forklare indholdet af sin egen afgørelse.

Som adressat for denne må TDC NET have krav på at myndigheden redegør for indholdet af afgørelsen under en prøvelse af afgørelsen, og på den baggrund fastholdes opfordringen.

Såfremt sagsøgte ikke imødekommer opfordringen, gøres det gældende, at dette skal tillægges processuel skadevirkning, således at ministeriet ikke med formuleringen har konkluderet at anmodningen om ledningsomlægningen kom

fra Arealudviklingsselskabet (hvilket også juridisk set ville være umuligt, henset til Arealudviklingsselskabets manglende retlige handleevne på tidspunktet), men blot har konstateret, at bevisusikkerhederne gjorde sagen uegnet til prøvelse hos ministeriet.

3.4 Ad opfordring 4

Sagsøgte har i besvarelsen tilkendegivet, at man ikke er enig i, at afgørelsen lider af grove sagsbehandlingsfejl.

Sagsøgte har videre i besvarelsen anført, at:

"ministeriet kan videre oplyse, at det fremgår af afgørelsen, side 1, første afsnit, at afgørelsen er truffet efter vejlovens § 133, stk. 2, ligesom der også i afgørelsen, side 8, er henvist til bestemmelsen."

Det er efter TDC NETs mening ikke korrekt.

Der står i afgørelsen side 1, første afsnit, at:

"Vejdirektoratet har forberedt tvisten til transport- og boligministeriets afgørelse, jf. vejlovens § 133, stk. 2"

Det gøres gældende, at der er væsentlig forskel på de to formuleringer.

Det forhold, at ministeriets afgørelse henviser til grundlaget for behandlingen (sagen er indbragt efter vejlovens § 133, stk. 2) og procesformen for forberedelsen af denne type sag, gør det ikke klart for en TDC NET, at afgørelsen om afvisning af behandling er truffet i medfør af denne bestemmelse.

Det fastholdes således, at afgørelsen ikke henviser til vejlovens § 133, stk. 2 som grundlag for afgørelsen.

Det kunne sagsøgte uden problemer have gjort ved at skrive det direkte i afgørelsens konklusion, men det har sagsøgte undladt - i strid med god forvaltningsskik, hvilket udgør en grov sagsbehandlingsfejl.

3.5 Ad opfordring 5

Sagsøgte har erklæret sig enig i, at afgørelsen ikke indeholder en søgsmålsvejledning, men ikke at dette udgør en grov sagsbehandlingsfejl.

At sagsøgte kan erklære sig uenig i at den manglende søgsmålsvejledning skulle være en grov sagsbehandlingsfejl – når udformningen af ministeriets afgørelse er i direkte modstrid med forvaltningslovens § 26 og god forvaltningsskik, er vanskeligt at forstå, men for en god ordens skyld fastholdes det, at afgørelsen også på dette punkt lider af grove sagsbehandlingsfejl.

...

Til det af retten udskilte spørgsmål om sagsøgtes afvisningspåstand, skal jeg på vegne TDC NET fremkomme med bemærkninger i det følgende, idet jeg på vegne TDC NET gør gældende, at der skal ske materiel prøvelse af sagen, og at der ikke er grundlag for at afvise sagen.

Indledningsvist henvises i det hele til det anførte ad formaliteten i stævning, replik ad formalitet og processkrift 1 ad formalitet.

TDC NETs anbringender for realitetsbehandling falder i to kategorier, dels at der ikke er truffet en afgørelse efter vejlovens § 133, og at der således ikke gælder en søgsmålsfrist for denne afgørelse, og - hvis retten finder at det var tilfældet - at sagen skal realitetsbehandles på trods heraf, da sagsøgtes afgørelse lider af grove sagsbehandlingsfejl, der har påvirket TDC NETs ageren på en sådan måde, at sagen bør realitetsbehandles alligevel pga. undskyldende omstændigheder i forbindelse med fristoverskridelsen.

1. TRANSPORTMINISTERIETS VURDERING AF 4. SEPTEMBER 2019 ER IKKE EN AFGØRELSE EFTER VEJLOVENS § 133, STK. 2

Det er ikke - og var heller ikke ved modtagelsen - TDC NETs opfattelse, at ministeriet ved sin vurdering af 4. september 2019 (bilag 1) har truffet en afgørelse vedrørende tvisten efter vejlovens § 133, stk. 2, hvoraf følger at TDC NET heller ikke er afskåret fra at indbringe en retssag mod kommunen for domstolene senere end søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6.

Dette støttes på vurderingens form og i særdeleshed på det forhold, at ministeriet ikke ved dennes vurdering har foretaget nogen materiel prøvelse af spørgsmålet om, hvem der skal bære omkostningerne til de omhandlede ledningsomlægninger, og dermed ikke har truffet afgørelse om tvisten.

1.1 Ministeriets vurdering af 4. september 2019

Som indledningsvist anført tog ministeriet ikke ved vurderingen af 4. september stilling til spørgsmålet om, hvem der skal bære udgifterne til de omhandlede ledningsomlægninger.

Det er denne tvist TDC NET har bedt ministeriet om at tage stilling til ved klagesagens indledning (jf. herved bilag 1).

Ministeriet anfører i punkt 4, der eksplicit er benævnt "*Ministeriets vurdering*", at det ikke på baggrund af sagens materiale – herunder særligt det forhold, at der ikke foreligger en skriftlig afgørelse fra kommunen - kan konkluderes entydigt, at det er kommunen, der har fremsat anmodningen om ledningsomlægning efter vejlovens § 77 – og at det dermed ikke kan udelukkes, at anmodningen blev fremsat af arealudviklingsselskabet.

Det er med andre ord bevisusikkerheden, der fører ministeriet til at konkludere, at det ikke på det foreliggende grundlag kan afgøres, om anmodningen er fremsat af kommunen eller af arealudviklingsselskabet, og at det herefter ikke er klart at der er hjemmel til at ministeriet kan træffe afgørelse i sagen efter vejlo-

vens § 133, stk. 2, og ministeriet henviser derfor parterne til at den bevisusikkerhed nødvendigvis må prøves ved domstolene.

"...Af sagens materiale er der ikke nogen skriftlig afgørelse, hvorfor Transport- og Boligministeriet lægger til grund, at en sådan ikke foreligger. Hvad der nærmere er blevet sagt på de afholdte møder, og om TDC med rette kan hævde, at der er truffet en mundtlig afgørelse, finder ministeriet ikke at kunne konkludere på baggrund af sagens oplysninger. Det vil i sidste ende være op til domstolene at vurdere.

At Høje-Taastrup Kommune tilsyneladende har haft vanskeligheder med at adskille sine roller som vejmyndighed, investor i et privatretligt selskab, sælger af et vejareal og repræsentant for Arealudviklingsselskabet, ændrer ikke ved, at Transport- og Boligministeriet ikke finder at kunne tilsidesætte Høje-Taastrup Kommunes påstand om, at der er tale om et mellemværende mellem TDC og Arealudviklingsselskabet, og dermed ikke en tvist mellem en kommunal vejmyndighed og en ledningsejer.

Derfor er det også ministeriets konklusion, at der ikke er hjemmel i vejlovens § 133 til, at ministeriet kan tage stilling til tvisten..." (mine fremhævelser).

Ministeriet har lavet en vurdering af, at ministeriet ikke mente at kunne tage sagen under realitetsbehandling efter vejlovens § 133, da ministeriet ikke mente at kunne oplyse sagen tilstrækkeligt faktisk. Det må antages at skyldes den begrænsede mulighed for at foretage sagsoplysning særligt ved vidneafhøringer, når ministeriet henviser til "af sagens materiale" og "hvad der nærmere er blevet sagt på de afholdte møder" m.v.

Ministeriet træffer sine afgørelser på rent skriftligt grundlag og på baggrund af dokumentbevis, og er dermed på grund af procesformen afskåret fra at oplyse sagen nærmere ved f.eks. vidneafhøringer.

Derfor henvises parterne til at en afklaring af parternes mellemværende må ske ved domstolene, hvor parterne netop har adgang til at foretage denne grundigere sagsoplysning.

Når der således ikke er truffet en afgørelse, der materielt tager stilling til tvisten mellem kommunen og TDC NET – forstået som uenigheden om, hvem der skal afholde omkostningerne til ledningsomlægningerne – så er der efter TDC NETs opfattelse ikke truffet en afgørelse efter vejlovens § 133, stk. 2, og det følger heraf, at søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6 ikke anvendes på forholdet.

I forlængelse heraf har TDC NET anlagt nærværende retssag med det formål i første omgang at bevise, at anmodningen om ledningsomlægningen blev fremsat af kommunen for derved at sikre en realitetsprøvelse af tvisten.

1.2 Vurderingens form

Som anført i afsnit 1.1 præsenterer ministeriets vurdering af 4. september 2019 sig ikke som en afgørelse, hvilket efter god forvaltningsskik kræves af en afgø-

relse truffet efter en given lovhjemmel. Ministeriets vurdering indeholder heller ikke en vejledning om indbringelse for domstolene, hvilket ikke alene kræves af god forvaltningsskik, men også er en lovfæstet forpligtelse for ministeriet efter forvaltningslovens § 26.

§ 26

Afgørelser, der kun kan indbringes for domstolene under iagttagelse af en løbbestemt frist for sagens anlæg, skal være ledsaget af oplysning herom.

Af forarbejderne til forvaltningslovens § 26 fremgår (uddrag):

"...Adgangen til at indbringe en forvaltningsafgørelse for domstolene er i almindelighed ikke undergivet nogen bestemt tidsmæssig begrænsning. På sagsområder, hvor der undtagelsesvis gælder en løbbestemt frist for sagens anlæg, vil manglende oplysning herom kunne medføre retstab for den, til hvem afgørelsen er rettet. I sådanne tilfælde bør afgørelsen derfor være ledsaget af oplysning om søgsmålsfristen...." [mine fremhævelser].

Forvaltningslovens § 26 og uddrag af forarbejderne er medtaget i TDC NETs materialesamling ad formaliteten side 6-9. Jeg henviser i den forbindelse også til Forvaltningsret, Almindelige Emner side 372, der medtaget i TDC NETs materialesamling ad formaliteten side 2.

Som et eksempel på en egentlig afgørelse truffet efter vejlovens § 133, stk. 2 henvises til TDC NETs materialesamling ad formaliteten side 10-11 - uddrag af Transportministeriets afgørelse af 22. december 2020 i en sag mellem Slagelse Kommune og TDC NET. Som det fremgår heraf, benævner afgørelsen sig i andet sidste afsnit "Afgørelse", og, som det fremgår af afgørelsens sidste afsnit, indeholder den også den krævede vejledning omkring domstolsprøvelse, herunder oplysning om 6 måneders fristen for indbringelse efter vejlovens § 133, stk. 6.

Det samme gør sig gældende for afgørelser truffet af i Ekspropriations- og Taksationskommissionerne, der er tillagt kompetence til tvistafgørelser efter vejlovens § 133, stk. 3 (sager mellem Vejdirektoratet og forsyningsvirksomhederne), hvor der i ekspropriationsproceslovens § 26, stk. 1, 2. pkt. er fastlagt en tilsvarende frist for domstolsprøvelse af disse kendelser.

Som et eksempel herpå henvises til TDC NETs materialesamling ad formaliteten side 12-15, hvor uddrag af Taksationskommissionens kendelse af 9. juni 2017 er medtaget. Som det fremgår af kendelsen, benævnes det sidste afsnit "Afgørelse" (side 14), og kendelsen blev fremsendt med en følgeskrivelse indeholdende eksplicit vejledning om domstolsprøvelse – det fremgår af side 15 i materialesamlingen.

Af disse eksempler fremgår tydeligt, at der i tilfælde, hvor der træffes en egentlig afgørelse af en tvist med hjemmel i vejlovens § 133, stk. 2 eller stk. 3, gøres der fra den afgørende myndighed opmærksom herpå, og der gives vejledning om den herefter gældende søgsmålsfrist.

Det er ikke tilfældet med ministeriets vurdering af 4. september 2019, hvilket understøtter, at der netop ikke var tale om en afgørelse efter vejlovens § 133, stk. 2.

Skulle retten komme frem til, at TDC NET er afskåret fra en realitetsprøvelse af tvisten mellem TDC NET og Transportministeriet – og herefter mellem Høje Taastrup Kommune, Arealudviklingsselskabet og TDC NET vil TDC NET lide et retstab pga. den i så fald fejlbehæftede forvaltningsafgørelse som omtalt i forarbejderne til forvaltningslovens § 26. Dette tab af muligheden for realitetsprøvelse kan potentielt resultere i et økonomisk tab svarende til omkostningerne ved ledningsomlægningerne, der pt. estimeres til kr. 6,5 mio., hvilket bør tillægges betydelig vægt ved rettens afgørelse.

Sagsøgtes manglende besvarelse af opfordringerne til at forklare den særlige udformning af afgørelsen, herunder hvorfor den benævnes en vurdering og hvorfor der ikke er medtaget en søgsmålsvejledning må tillægges processuel skadevirkning som gjort gældende i processkrift 1 ad formaliteten, således at retten kan lægge til grund, at der er tale om en almindelig forvaltningsakt som ikke er undergivet en søgsmålsfrist.

2. REALITETSBEHANDLING PÅ TRODS AF FRISTOVERSKRIDELSE

Skulle retten komme frem til, at søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6 finder anvendelse og er overskredet, gøres det gældende, at retten i så fald bør se bort fra fristoverskridelsen og lade sagen realitetsbehandle alligevel pga. de særdeles grove sagsbehandlingsfejl ministeriet i så fald har begået ved udformningen af afgørelsen og ved ikke at vejlede om, at domstolsprøvelse af den truffe afgørelse var undergivet søgsmålsfristen i § 133, stk. 6.

Disse fejl er direkte forbundet til det potentielle retstab TDC NET kan lide ved en afvisning, jf. herved også pkt. 1.

Jeg henviser i den forbindelse til Forvaltningsret – Almindelige Emner s. 376, som medtaget i TDC NETs materialesamling ad formaliteten side 5, hvor netop denne type sagsbehandlingsfejl er benævnt som udslagsgivende for at domstolene skal behandle sagen alligevel.

..."

Transportministeriet har gjort følgende synspunkter gældende i de indleverede processkrifter og procedureindlæg:

" ...

4. ANBRINGENDER

4.1 Ad den principale påstand om afvisning

TDC har nedlagt påstand om, at Transportministeriet skal anerkende, at ministeriets afgørelse af 4. september 2019 (bilag 1) "*er ugyldig og skal hjemvises til fornyet behandling i ministeriet*".

Til støtte for den principale påstand om afvisning af sagen gør Transportministeriet overordnet gældende, at afgørelsen af 4. september 2019 er omfattet af en søgsmålsfrist på 6 måneder, jf. vejlovens § 133, stk. 6. Da sagen først blev anlagt den 19. januar 2022, og dermed mere end 1 år og 10 måneder efter udløbet af søgsmålsfristen, skal sagen afvises fra domstolene. Der foreligger ikke undskyldelige omstændigheder, der kan begrunde, at der ses bort fra den betydelige overskridelse af søgsmålsfristen. Transportministeriets anbringender uddybes i det følgende.

4.1.1 Søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6, finder anvendelse

Vejlovens § 133, stk. 2 og 6, har følgende ordlyd:

"Stk. 2. Tvister mellem en kommunal vejmyndighed og et forsyningselskab om ledninger i og over vejareal, jf. §§ 73, 77 og 78, afgøres af transportministeren.

[...]

Stk. 6. Sager, der kan indbringes for transportministeren efter stk. 1 og 2, kan ikke indbringes for domstolene, før klageadgangen, jf. stk. 1 og 2, er udnyttet. Søgsmål skal være anlagt, inden 6 måneder efter at transportministerens afgørelse i tvisten er meddelt."

TDC gør i stævningen bl.a. gældende, at søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6, ikke finder anvendelse i nærværende sag, idet der "ikke er truffet en afgørelse, der materielt tager stilling til tvisten mellem HTK og TDC NET – forstået som uenigheden om, hvem der skal afholde omkostningerne til ledningsomlægningerne", hvorfor "der ikke truffet en afgørelse efter vejlovens § 133, stk. 2", jf. stævningen, s. 9.

Transportministeriet bestrider disse anbringender.

Det gøres overordnet gældende, at søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6, ikke alene omfatter Transportministeriets realitetsafgørelser efter vejlovens § 133, stk. 1 og 2, men at søgsmålsfristen også omfatter afgørelser, hvorved ministeriet afviser at tage en sag under behandling i medfør af vejlovens § 133, stk. 2.

I denne sag må Transportministeriets afgørelse af 4. september 2019 rettelig forstås som en beslutning om at afvise at tage den sag, som TDC indbragte for ministeriet den 28. september 2018 (bilag 2), under behandling, idet den indbragte tvist efter ministeriets opfattelse ikke kunne anses for omfattet af vejlovens § 133, stk. 2. En sådan afvisning udgør en afgørelse i forvaltningslovens forstand, hvilket i øvrigt heller ikke bestrides af TDC.

Transportministeriet gør endvidere gældende, at afgørelsen af 4. september 2019 må anses for truffet med hjemmel i vejlovens § 133, stk. 2, uanset at ministeriet ikke realitetsbehandlede den tvist, der var indbragt af TDC.

En afgørelse om afvisning skal således på samme måde som en realitetsafgørelse træffes med hjemmel i lov, og en afvisning af at tage en sag under realitetsbehandling i medfør af en bestemt lovbestemmelse træffes efter selvsamme bestemmelse. Da Transportministeriet har afvist at realitetsbehandle TDC's

henvendelse i medfør af vejlovens § 133, stk. 2, er afgørelsen herom omfattet af søgsmålsfristen på 6 måneder, jf. vejlovens § 133, stk. 6.

Ministeriet gør desuden gældende, at vejlovens § 133, stk. 6, er udtryk for en "sædvanlig" regel om søgsmålsfrister, og bestemmelsen må således forstås og fortolkes i overensstemmelse med den øvrige lovgivnings tilsvarende bestemmelser¹. En søgsmålsfrist skal bidrage til en hurtigere afklaring af retsspørgsmål, jf. også forarbejderne til § 133, stk. 62, og dette hensyn gør sig også gældende for afvisningsspørgsmål.

Det har i øvrigt ingen betydning for spørgsmålet om, hvorvidt der overhovedet gælder en søgsmålsfrist, at der ikke fremgår en søgsmålsvejledning af Transportministeriets afgørelse af 4. september 2019.

Endelig konstaterer Transportministeriet, at Retten i Glostrup i dommen af 12. januar 2022 (bilag 3) i sagen mellem TDC og Høje-Taastrup Kommune har fundet, at "*bestemmelserne i vejlovens § 133, stk. 2 og 6, må forstås således, at udnyttelse af klageadgangen til transportministeren er en betingelse for at indbringe sagen for domstolene*", og at såfremt "*TDC var uenig i ministeriets afvisningsafgørelsen af 4. september 2019, kunne sagen inden for 6 måneder efter ministeriets afgørelse være indbragt for domstolene med påstand om, at sagen skulle hjemvises til realitetsbehandling i ministeriet*".

4.1.2 Fristoverskridelsen kan ikke begrundes i undskyldelige omstændigheder

Transportministeriet gør gældende, at der ikke foreligger sådanne undskyldelige omstændigheder, der kan begrunde, at retten ser bort fra sagsøgerens betydelige overskridelse af søgsmålsfristen med mere end 1 år og 10 måneder.

Det er ikke en undskyldelig omstændighed, at sagsøgeren den 26. marts 2021 – dvs. mere end 1 år efter søgsmålsfristens udløb – anlagde sag mod Høje Taastrup C P/S og Høje-Taastrup Kommune, der ved Retten i Glostrups dom af 12. januar 2022 (bilag 3) blev afvist for så vidt angår kommunen, og at sagsøgeren først derefter udtog stævning mod Transportministeriet.

Det ændrer ikke herpå, at der ikke fremgår en søgsmålsvejledning i Transportministeriets afgørelse af 4. september 2019. En manglende søgsmålsvejledning vil kunne begrunde mindre overskridelser af søgsmålsfristen, men ikke den betydelige overskridelse af fristen med over 1 år og 10 måneder i nærværende sag, jf. f.eks. U 1990.824/3 H, MAD 2001.1377 Ø og MAD 2017.111 Ø. Det gælder særligt, hvor TDC som forsyningselskab må anses for en professionel part, der kan antages at have et indgående kendskab til vejlovens regler om ledningsarbejder og lovens procesregler desangående.

Det bemærkes desuden, at TDC i forbindelse med Høje Taastrup Kommunes afgivelse af svarskrift i retssagen mellem disse (bilag 3) burde være blevet opmærksom på søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6, men uagtet dette fortsat forsømte at anlægge sag mod Transportministeriet inden for rimelig tid herefter. TDC udtog således først stævning den 19. januar 2022, hvor Retten i Glostrup havde afvist sagen mod Høje-Taastrup Kommune ved dommen af 12. januar 2022 (bilag 3).

Hertil kommer, at TDC anmodede Retten i Glostrup om at sætte sagen mod Høje-Taastrup Kommune i bero for det tilfælde, at retten måtte nå frem til, at sagen mod kommunen ikke kunne fremmes med henblik på, at TDC kunne indbringe afgørelsen af 4. september 2019 for domstolene i et søgsmål mod Transportministeriet (jf. bilag 3, s. 11). Dette blev afslået (bilag 3, s. 18-19), idet retten lagde vægt på, at TDC er en professionel part, og at der forløb 1½ år efter Transportministeriets afgørelse, før der blev anlagt søgsmål mod Høje-Taastrup Kommune og Høje Taastrup C P/S.

Det kan heller ikke begrunde, at der ses bort fra fristoverskridelsen, at sagsøgeren er uenig i Transportministeriets afgørelse, og at afgørelsen efter sagsøgerens opfattelse lider af grove sagsbehandlingsfejl. En lovbestemt søgsmålsfrist har netop den retsvirkning, at en afgørelses gyldighed ikke kan anfægtes, hvis der ikke anlægges retssag til prøvelse af afgørelsen inden fristens udløb, uanset om afgørelsen måtte være ulovlig, hvilket i øvrigt bestrides at være tilfældet i nærværende sag, jf. straks nedenfor i afsnit 4.2.

4.2 Foreløbige anbringender ad den subsidiære påstand om frifindelse

Som anført ovenfor i afsnit 2 er nærværende svarskrift afgrænset til formalitetsspørgsmålet i relation til afvisning af sagsøgerens påstand. I det følgende fremsetter Transportministeriet dog foreløbige anbringender vedrørende sagens realitet, idet ministeriet tager forbehold for at fremkomme med yderligere anbringender, når retten har taget stilling til afvisningsspørgsmålet, eller hvis retten måtte beslutte ikke at udskille afvisningsspørgsmålet til særskilt behandling, jf. nedenfor afsnit 5.

Til støtte for den subsidiære påstand om frifindelse gøres det overordnet gældende, at Transportministeriets afgørelse af 4. september 2019 (bilag 1) er lovlig og gyldig. Afgørelsen er ikke truffet på et mangelfuldt eller fejlagtigt grundlag, og den er ikke behæftet med mangler, som medfører, at afgørelsen er ugyldig. Der er ikke med stævningen fremkommet væsentlige nye oplysninger af betydning for sagen, og der er således ikke grundlag for at tilsidesætte ministeriets afgørelse.

Transportministeriet har således med rette fundet, at der ikke var hjemmel i vejlovens § 133 til, at ministeriet kunne tage stilling til den tvist, som TDC havde indbragt for ministeriet (bilag 2). I den forbindelse var det med rette, at ministeriet ikke fandt at kunne tilsidesætte Høje-Taastrup Kommunes påstand om, at der var tale om et mellemværende mellem TDC og Høje Taastrup C P/S og dermed ikke en tvist mellem en kommunal vejmyndighed og et forsyningsselskab omfattet af vejlovens § 133, stk. 2.

Navnlig bestrides TDC's anbringende om, at Høje-Taastrup Kommune må anses for at have truffet en afgørelse om at påbyde ledningsomlægninger i vejen efter vejlovens § 77, uanset at der af sagens materiale ikke fremgår en skriftlig afgørelse fra kommunen.

...

2. SUPPLERENDE ANBRINGENDER

2.1 Søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6, finder anvendelse

Transportministeriet fastholder, at ministeriets afgørelse af 4. september 2019 (bilag 1) er omfattet af søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6.

Den omstændighed, at afsnit 4 i afgørelsen af 4. september 2019 (bilag 1, side 7) er benævnt "Ministeriets vurdering" har ingen betydning for, om søgsmålsfristen i § 133, stk. 6, finder anvendelse. Som anført i svarskriftet har det endvidere ingen betydning for spørgsmålet om, hvorvidt der overhovedet gælder en søgsmålsfrist, at der ikke fremgår en søgsmålsvejledning af afgørelsen af 4. september 2019.

2.2 Fristoverskridelsen kan ikke begrundes i undskyldelige omstændigheder

Transportministeriet fastholder, at der ikke foreligger sådanne undskyldelige omstændigheder, der kan begrunde, at retten ser bort fra sagsøgerens betydelige overskridelse af søgsmålsfristen med mere end 1 år og 10 måneder. Sagsøgeren har ikke med replikken godtgjort, at det forholder sig anderledes.

At den manglende søgsmålsvejledning i afgørelsen af 4. september 2019 ifølge sagsøgeren var "*udslagsgivende for, at TDC NET afventede ledningsomlægningernes færdiggørelse og drøftelser med andre ledningsejere, før man skred til sagsanlæg*", er ikke en undskyldelig omstændighed, der kan begrunde, at der ses bort fra den betydelige fristoverskridelse.

Det fremgår med tilstrækkelig tydelighed af afgørelsen af 4. september 2019, at den blev truffet med hjemmel i vejlovens § 133, stk. 2. Der er henvist til denne bestemmelse på side 1 og 8 i afgørelsen, ligesom bestemmelsens indhold og dens forarbejder er gengivet på side 7 i afgørelsen. Afslutningsvis i afgørelsen henvises desuden til vejlovens § 133. Det bestrides derfor, at sagsøgeren ikke havde anledning til at anlægge nærværende søgsmål inden for 6 måneder fra afgørelsens meddelelse.

Sagsøgerens betragtninger om overflødig procesførelse, og at der ikke er et beskyttelseshensyn at tage til Transportministeriet i nærværende sag, er uden betydning for vurderingen af, om der forelå undskyldelige omstændigheder, der kan begrunde, at der ses bort fra sagsøgernes fristoverskridelse. Det kan heller ikke tillægges betydning, at sagens materie efter sagsøgerens opfattelse allerede er fuldt oplyst.

3. SAGSØGERENS OPFORDRINGER

Med opfordring (1) ønsker sagsøgeren en redegørelse for, "*hvorfor afgørelsen blev benævnt en vurdering i stedet for en afgørelse*". Transportministeriet er ikke enig i opfordringens præmis, men kan dog oplyse, at det fremgår af ministeriets afgørelse (bilag 1), side 1, at sagen er forberedt "*til transport- og boligministerens afgørelse*", ligesom det fremgår side 9, at ministeriets "*afgørelse*" ikke kan påklages til en højere administrativ myndighed.

Sagsøgerens opfordring (2) og (3) angår konkrete passager i den indbragte afgørelse, og om hvorvidt disse skal forstås på en af sagsøgeren nærmere anført måde. Ministeriet finder ikke, at de konkrete passager er uklare, og finder herefter ikke anledning til at besvare disse processuelle opfordringer, der dels synes spekulative, dels ikke synes at have et formål, der har betydning for nærværende retssag.

Med opfordring (4) ønsker sagsøgeren bl.a., at ministeriet tilkendegiver, om ministeriet *"er enig i, at den trufne afgørelse ikke benævner sig en afgørelse, men en vurdering, og at den ikke henviser til hjemmelsgrundlaget for afgørelsen"*. Ministeriet er ikke enig heri. Der henvises til ministeriets besvarelse af opfordring (1), og ministeriet kan videre oplyse, at det fremgår af afgørelsen, side 1, første afsnit, at afgørelsen er truffet efter vejlovens § 133, stk. 2, ligesom der også i afgørelsen, side 8, er henvist til bestemmelsen.

Sagsøgeren ønsker endvidere med opfordring (4) ministeriets stillingtagen til, om *"den trufne afgørelse efter god forvaltningsskik lider af en grov sagsbehandlingsfejl, når den ikke eksplicit benævner sig sådan og angiver hjemlen som afgørelsen er truffet efter"*. Transportministeriet er ikke enig i opfordringens præmis, jf. besvarelsene netop ovenfor, og ministeriet er dermed heller ikke enig i, at afgørelsen lider af en grov sagsbehandlingsfejl.

Sagsøgeren opfordrer (5) endelig ministeriet til at tilkendegive, om ministeriet *"er enig i, at afgørelsen ikke indeholder en søgsmålsvejledning og/eller en henvisning til vejlovens § 133, stk. 6, og videre om sagsøgte er enig i, at den trufne afgørelse således efter god forvaltningsskik lider af en grov sagsbehandlingsfejl"*.

Transportministeriet kan oplyse, at det er korrekt – som også anført i svarskriftet – at Transportministeriets afgørelse af 4. september 2019 ikke indeholder en søgsmålsvejledning. Ministeriet er derimod ikke enig i, at afgørelsen af denne grund skulle lide af en *"grov sagsbehandlingsfejl"*. Som også anført i svarskriftet vil en manglende søgsmålsvejledning kunne begrunde mindre overskridelser af søgsmålsfristen, men ikke den betydelige overskridelse af fristen i denne sag. Der henvises til afsnit 2.2 ovenfor og til svarskriftet, afsnit 4.1.2.

Sagsøgerens opfordringer anses hermed for besvaret.

...

4. ANBRINGENDER TIL STØTTE FOR AFVISNINGSPÅSTANDEN

4.1 Overordnede anbringender

Til støtte for påstanden om afvisning af sagen gør Transportministeriet overordnet gældende:

at afgørelsen af 4. september 2019 er truffet efter vejlovens § 133, stk. 2, og at afgørelsen dermed er omfattet af en søgsmålsfrist på 6 måneder, jf. vejlovens § 133, stk. 6,

at nærværende sag først blev anlagt den 19. januar 2022 og dermed mere end 1 år og 10 måneder efter udløbet af søgsmålsfristen, og at der dermed ikke foreligger undskyldelige omstændigheder, som kan begrunde, at der ses bort fra den betydelige overskridelse af søgsmålsfristen.

Disse overordnede anbringender uddybes i de følgende afsnit.

4.1.1 Søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6, finder anvendelse

Vejlovens § 133, stk. 2 og 6 (materialesamlingen, side 5), har følgende ordlyd:

"Stk. 2. Tvister mellem en kommunal vejmyndighed og et forsyningsselskab om ledninger i og over vejareal, jf. §§ 73, 77 og 78, afgøres af transportministeren.

[...]

Stk. 6. Sager, der kan indbringes for transportministeren efter stk. 1 og 2, kan ikke indbringes for domstolene, før klageadgangen, jf. stk. 1 og 2, er udnyttet. Søgsmål skal være anlagt, inden 6 måneder efter at transportministerens afgørelse i tvisten er meddelt."

TDC har bl.a. gjort gældende, at søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6, ikke finder anvendelse i nærværende sag, idet der *"ikke er truffet en afgørelse, der materielt tager stilling til tvisten mellem [Høje- Taastrup Kommune] og TDC NET – forstået som uenigheden om, hvem der skal afholde omkostningerne til ledningsomlægningerne"*, hvorfor *"der ikke truffet en afgørelse efter vejlovens § 133, stk. 2"*, jf. stævningen, side 9.

Transportministeriet bestrider disse anbringender.

Det gøres gældende, at søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6, ikke alene omfatter Transportministeriets realitetsafgørelser efter vejlovens § 133, stk. 1 og 2, men at søgsmålsfristen også omfatter afgørelser, hvorved ministeriet afviser at tage en sag under behandling i medfør af vejlovens § 133, stk. 2.

I denne sag må Transportministeriets afgørelse af 4. september 2019 rettelig forstås som en beslutning om at afvise at tage den sag, som TDC indbragte for ministeriet den 28. september 2018 (bilag 2), under behandling, idet den indbragte tvist efter ministeriets opfattelse ikke kunne anses for omfattet af vejlovens § 133, stk. 2. En sådan afvisning udgør en afgørelse i forvaltningslovens forstand, jf. FOB 2020-37 (materialesamlingen, side 12), hvor ombudsmanden bl.a. udtalte:

"Der er også tale om en afgørelse, når en i øvrigt kompetent myndighed afviser en borgers anmodning om, at myndigheden behandler en sag, med henvisning til, at netop de pågældende sagsforhold falder uden for myndighedens kompetence, jf. FOB 1995.207 og FOB 2006.480."

Den omstændighed, at Transportministeriets afgørelse af 4. september 2019 ikke er benævnt *"afgørelse"* har heller ingen betydning for, om der er tale om

en afgørelse, jf. FOB 2020-37 (materialesamlingen, side 12) med henvisning til U.2019.1616H (materialesamlingen, side 25):

”Det er uden betydning for vurderingen af, om forvaltningens udsagn udgør en afgørelse, om udsagnet betegnes som en afgørelse, når blot udsagnet retter sig mod en ekstern modtager og efter sit indhold går ud på ensidigt at bestemme, hvad der er eller skal være gældende ret.”

Klagen fra TDC af 28. september 2018 (bilag 2) er indbragt for Transportministeriet i medfør af vejlovens § 133, stk. 2, hvilket følger eksplicit af klagen (side 2). Ministeriet har efter samme bestemmelse truffet afgørelse om at afvise realitetsbehandling af klagen, og afgørelsen herom er omfattet af søgsmålsfristen på 6 måneder, jf. vejlovens § 133, stk. 6. Det har ikke betydning for anvendelsen af søgsmålsfristen i § 133, stk. 6, om ministeriet træffer en realitetsafgørelse eller afviser at tage en sag under realitetsbehandling i medfør af § 133, stk. 2. I begge tilfælde har afgørelsen hjemmel i § 133, stk. 2.

Søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6, er udtryk for en ”sædvanlig” regel om søgsmålsfrist for anfægtelse af myndighedsafgørelser.

Af forarbejderne til § 133, stk. 6, (materialesamlingen, side 9) fremgår, at søgsmålsfristen skal bidrage til en hurtigere afklaring af uenigheder mellem en vejmyndighed og en ledningsejer. TDC har i stævningen anført, at formålet med nærværende søgsmål er at få prøvet, om Transportministeriet skal realitetsbehandle TDC’s klage af 28. september 2018 (bilag 2) i medfør af vejlovens § 133, stk. 2. Såfremt TDC får medhold i sagens realitet, skal sagen hjemvises til fornyet behandling (realitetsbehandling) i ministeriet, der i givet fald vil skulle afgøre tvisten om betalingsspørgsmålet mellem Høje-Taastrup Kommune og TDC, jf. vejlovens § 133, stk. 2. Det vil således stride mod hensynet bag søgsmålsfristen om en hurtigere afklaring af parternes uenighed, såfremt søgsmålsfristen ikke kommer til anvendelse i et tilfælde som det foreliggende, hvor den indklagede tvist er blevet afvist fra realitetsbehandling.

Det har i øvrigt ingen betydning for spørgsmålet om, hvorvidt der overhovedet gælder en søgsmålsfrist, at der ikke fremgår en søgsmålsvejledning af Transportministeriets afgørelse af 4. september 2019, jf. også nærmere om betydningen af den manglende vejledning om søgsmålsfristen nedenfor.

4.1.2 Fristoverskridelsen kan ikke begrundes i undskyldelige omstændigheder

Transportministeriet gør gældende, at der ikke foreligger sådanne undskyldelige omstændigheder, der kan begrunde, at retten ser bort fra sagsøgerens betydelige overskridelse af søgsmålsfristen med mere end 1 år og 10 måneder.

Det er ikke en undskyldelig omstændighed, at sagsøgeren den 26. marts 2021 – dvs. mere end 1 år efter søgsmålsfristens udløb – anlagde sag mod Høje Taastrup C P/S og Høje-Taastrup Kommune, der efterfølgende ved Retten i Glostrups dom af 12. januar 2022 (bilag 3) blev afvist for så vidt angår kommunen, og at sagsøgeren først derefter udtog stævning mod Transportministeriet. Det gælder med særlig styrke i et tilfælde som det foreliggende, hvor Transportministeriet har truffet afgørelse i en partsvist (TDC og Høje-Taastrup Kommune),

og hvor der derfor også er et hensyn at tage til modpartens (kommunens) interesser, jf. herved Karsten Revsbech m.fl., *Forvaltningsret – almindelige emner*, 7. udgave, 2022, side 507 (materialesamlingen, side 58) og Bernhard Gomard og Michael Kistrup, *Civilprocessen*, 8. udgave, 2020, side 41 (materialesamlingen, side 62).

Det ændrer ikke herpå, at der ikke fremgår en søgsmålsvejledning i Transportministeriets afgørelse af 4. september 2019. Om manglende vejledning om søgsmålsfrister anfører Karsten Revsbech m.fl., anført sted, side 507, note 127 (materialesamlingen, side 58):

”Domstolene vil dog næppe uden videre tillade et søgsmål i alle situationer, hvor der ikke er vejledt om fristen. Hvis der er gået lang tid, siden afgørelsen blev meddelt, og der ikke er en rimelig forklaring på dette forhold, vil et søgsmål formentlig blive afvist, jf. Mogens Moe i U 2002 B.156 (s. 157). Se også MAD 2004.1312. Se også U 2016.573.”

Mogens Moe anfører uddybende i U.2002B.156, 3. afsnit (materialesamlingen, side 79):

”Domstolene stiller det krav til den sagsøger, der kommer efter fristens udløb, at han også kan forklare, hvorfor der skulle gå så lang tid, inden sagen blev anlagt. Den professionelle modtager af en afgørelse vil få det vanskeligt med at overbevise retten om, at der skal ses bort fra overskridelse.”

En manglende søgsmålsvejledning vil kunne begrunde mindre overskridelser af søgsmålsfristen, men ikke den betydelige overskridelse af fristen med over 1 år og 10 måneder i nærværende sag, jf. f.eks. MAD 2017.111 Ø (materialesamlingen, side 36), MAD 2001.1377 Ø (materialesamlingen, side 43) og U1990.824/3 H (materialesamlingen, side 47). Det gælder særligt, hvor TDC som forsynings-selskab må anses for en professionel part, der kan antages at have et indgående kendskab til vejlovens regler om ledningsarbejder og lovens procesregler desangående.

Det bemærkes desuden, at TDC i forbindelse med Høje Taastrup Kommunes afgivelse af svarskrift i retssagen mellem disse (bilag 3) burde være blevet opmærksom på søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6, men uagtet dette fortsat forsømte at anlægge sag mod Transportministeriet inden for rimelig tid herefter. TDC udtog således først stævning den 19. januar 2022, hvor Retten i Glostrup havde afvist sagen mod Høje-Taastrup Kommune ved dommen af 12. januar 2022 (bilag 3).

Hertil kommer, at TDC anmodede Retten i Glostrup om at sætte sagen mod Høje-Taastrup Kommune i bero for det tilfælde, at retten måtte nå frem til, at sagen mod kommunen ikke kunne fremmes med henblik på, at TDC kunne indbringe afgørelsen af 4. september 2019 for domstolene i et søgsmål mod Transportministeriet (jf. bilag 3, side 11). Dette blev afslået (bilag 3, side 18-19), idet retten lagde vægt på, at TDC er en professionel part, og at der forløb 1½ år efter Transportministeriets afgørelse, før der blev anlagt søgsmål mod Høje-Taastrup Kommune og Høje Taastrup C P/S.

Det fremgår med tilstrækkelig tydelighed af afgørelsen af 4. september 2019, at den blev truffet med hjemmel i vejlovens § 133, stk. 2. Der er henvist til denne bestemmelse på side 1 og 8 i afgørelsen, ligesom bestemmelsens indhold og dens forarbejder er gengivet på side 7 i afgørelsen. Afslutningsvis i afgørelsen henvises desuden til vejlovens § 133. Det bestrides derfor, at sagsøgeren ikke havde anledning til at anlægge nærværende søgsmål inden for 6 måneder fra afgørelsens meddelelse. Hertil kommer, at sagsøgeren selv indbragte sagen for Transportministeriet i medfør af § 133, stk. 2, jf. klagen af 28. september 2018 (bilag 2, side 2).

At den manglende søgsmålsvejledning i afgørelsen af 4. september 2019 ifølge sagsøgeren var *"udslagsgivende for, at TDC NET afventede ledningsomlægningernes færdiggørelse og drøftelser med andre ledningsejere, før man skred til sagsanlæg"*, jf. replikken, side 5, er ikke en undskyldelig omstændighed, der kan begrunde, at der ses bort fra den betydelige fristoverskridelse.

Det kan heller ikke begrunde, at der ses bort fra fristoverskridelsen, at sagsøgeren er uenig i Transportministeriets afgørelse, og at afgørelsen efter sagsøgerens opfattelse lider af grove sagsbehandlingsfejl. En lovbestemt søgsmålsfrist har netop den retsvirkning, at en afgørelses gyldighed ikke kan anfægtes, hvis der ikke anlægges retssag til prøvelse af afgørelsen inden fristens udløb, uanset om afgørelsen måtte være ulovlig, hvilket i øvrigt bestrides at være tilfældet i nærværende sag. Der henvises til Karsten Revsbech og Søren Højgaard Mørup i Mørup m.fl., *Forvaltningsret – almindelige emner*, 7. udgave, 2022, side 504 (materialesamlingen, side 55) og Peter Pagh, *'Søgsmålsfristens anvendelsesområde i miljøsager – med kommentar til nyere retspraksis'*, *Juristen* 2015, s. 37 (materialesamlingen, side 73).

Endelig bemærkes, at sagsøgerens betragtninger om overflødig procesførelse, og at der ikke er et beskyttelseshensyn at tage til Transportministeriet i nærværende sag, er uden betydning for vurderingen af, om der forelå undskyldelige omstændigheder, der kan begrunde, at der ses bort fra sagsøgernes fristoverskridelse. Det kan heller ikke tillægges betydning, at sagens materie efter sagsøgerens opfattelse allerede er fuldt oplyst.

..."

Rettenns begrundelse og resultat

Retten må efter de foreliggende oplysninger lægge til grund, at det var TDC NET A/S, der med henvisning til vejlovens § 133, stk. 2, indbragte tvisten om betalingspørgsmålet for Transportministeriet.

Retten må videre lægge til grund, at der den 4. september 2019 blev truffet en afgørelse af Transportministeriet, og at denne afgørelse – selvom det ikke udtrykkeligt er nævnt i konklusionen – blev truffet med henvisning til vejlovens § 132, stk. 2.

Retten må videre lægge til grund, at Transportministeriets afgørelse først er blevet indbragt for retten den 19. januar 2022, og at fristen på 6 måneder i vejlo-

vens § 132, stk. 6, således ikke er overholdt.

Retten finder, at Transportministeriet i afgørelsen af 4. september 2019 i overensstemmelse med god forvaltningsskik burde have vejledt om søgsmålsfristen, men retten finder, at en manglende vejledning i forhold til en professionel part som TDC NET A/S, der må anses for at have et indgående kendskab til reglerne om omlægning af ledningsarbejder, ikke kan karakteriseres som en så grov sagsbehandlingsfejl, at der foreligger sådanne undskyldelige omstændigheder for, at TDC NET A/S ikke har overholdt søgsmålsfristen. Retten har herved tillige tillagt det vægt, at der foreligger en betydelig overskridelse af fristen.

Herefter, og da det af TDC NET A/S i øvrigt anførte ikke kan føre til andet resultat, tages Transportministeriets afvisningspåstand til følge.

Retten finder henset til sagens forløb, at hver part bør bære egne omkostninger.

THI BESTEMMES:

Sagen anlagt af TDC NET A/S mod Transportministeriet afvises.

Hver part bærer egne omkostninger.

ØSTRE LANDSRET RETSBOG

Den 15. december 2022 holdt Østre Landsret møde i retsbygningen i Nordhavn.

Landsdommer Ole Dybdahl, Ane Røddik Christensen og Louise Pansa Lauemøller (kst.) behandlede sagen.

Sag BS-30158/2022
(11. afdeling)

TDC Net A/S
(advokat Søren Christian Christensen)

mod

Transportministeriet
(advokat Kim Christian Højmark)

Ved dom af 1. august 2022 har Københavns Byret (sag BS-2190/2022) bestemt, at sagen anlagt af TDC Net A/S mod Transportministeriet afvises.

TDC Net A/S har kæret afgørelsen med påstand om, at byrettens afgørelse om afvisning ophæves, og sagen hjemvises til realitetsbehandling i 1. instans. Til støtte for påstanden har TDC Net A/S henvist til de samme anbringender som for byretten, herunder navnlig at Transportministeriets afgørelse om at afvise sagen ikke er omfattet af vejlovens § 133, stk. 2. Hvis landsretten måtte anses afgørelsen for omfattet af bestemmelsen, bør der bortses fra søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6, på grund af manglende søgsmålsvejledning.

Transportministeriet har påstået afgørelsen stadfæstet og har til støtte herfor henvist til de samme anbringender som for byretten og Østre Landsrets kendelse trykt i UfR 2022.4185. Manglende oplysning om en søgsmålsfrist medfører ikke nødvendigvis, at der skal ses bort fra fristen, bl.a. fordi sagen er anlagt længe efter fristens udløb, og TDC Net A/S er en professionel part.

Østre Landsret har ved kendelse af 15. august 2022 (trykt i UfR 2022.4185) stadfæstet Retten i Glostrups dom af 11. januar 2022 om afvisning af TDC Net A/S' søgsmål mod Høje-Taastrup Kommune bl.a. under henvisning til, at TDC Net A/S har kunnet indbringe Transportministeriets afgørelse af 4. september 2019 for domstolene inden for den i vejlovens § 133, stk. 6, fastsatte frist.

Byretten har ikke haft bemærkninger til kæremålet.

Landsretten afsagde

K E N D E L S E

Efter vejlovens § 133, stk. 2, afgøres tvister mellem en kommunal vejmyndighed og et forsyningsselskab om ledninger i og over et vejareal, jf. §§ 73, 77 og 78, af transportministeren. Efter § 133, stk. 6, kan sager, der kan indbringes for transportministeren efter stk. 2 ikke indbringes for domstolene, før klageadgangen er udnyttet, og søgsmål skal være anlagt inden 6 måneder efter, at transportministerens afgørelse i tvisten er meddelt. Af lovforslag nr. 20 af 8. oktober 2014 om offentlige veje m.v. fremgår bl.a., at indførelsen af en søgsmålsfrist skulle bidrage til en hurtigere afklaring af uenigheder mellem en vejmyndighed og en ledningsejer.

Af Transportministeriets afgørelse af 4. september 2019 fremgår, at der ikke er hjemmel i vejlovens § 133 til, at ministeriet kan tage stilling til tvisten. Transportministeriets afgørelse er således ikke en afgørelse i tvisten mellem en kommunal vejmyndighed og et forsyningsselskab, som er omfattet af ordlyden i vejlovens § 133, stk. 6, 2. pkt. På den baggrund, og da en begrænsning i adgangen til domstolsprøvelse må forudsætte en klar lovhjemmel, kan sagen ikke afvises med henvisning til overskridelse af søgsmålsfristen i vejlovens § 133, stk. 6.

Landsretten ophæver herefter byrettens dom og hjemviser sagen til fortsat behandling.

T H I B E S T E M M E S :

Byrettens dom ophæves, og sagen hjemvises til fortsat behandling.

I sagsomkostninger for landsretten skal Transportministeriet inden 14 dage betale 2.000 kr. til TDC Net A/S. Beløbet forrentes efter rentelovens § 8 a.

Kæreafgiften tilbagebetales.

Sagen sluttet.